

Videla bi bleščeče morje z urnimi ladjami in puste puščave, skozi katere romajo dolge karavane. Bela mesta bi opazovala in občudovala krasote svetá,

Tako sta sanjala in tožno gledala Drejček in Tine za belimi meglicami, ki so se vedno nanovo zbirale okrog sinjih gorâ.

Nagosled pa izpregovori Tine:

„Veš kaj, Drejček, ostaniva rajši v zeleni dolini pri zajčkih, ki so ravnotako lepi kot bele meglice na modrem nebu!“

V tem trenutku pa nastane na dvorišču vrišč. Kokoši so sfrfotale in zagnale glasno kokodakanje; zajčki pa so se potuhnili in stisnili ušesa k telesu. Drejček in Tine sta poskočila s klopi. Mati so ravno prihiteli iz kuhinje in zaklicali:

„Drejček, Drejček! Glej, kuna ti je odnesla zajčka! Je že šla z njim. Ubogi zajček!“

Oba dečka planeta pokoncu in prihitita z vrta. Kuna se je ravno obrnila za voglom in skočila v grmovje. Dobro sta videla, kako je nesla zajčka v gobcu. Spustila sta se za njo, da bi rešila ubogega zajčka. Letala sta med grmovjem in smrekami ter klicala zajčka in glasno jokala, da bi se ju morala usmiliti divja zver in prinesiti zajčka nazaj. Toda kuna je neusmiljena zver. Ta se ni brigala za jok, ampak je pohrustala zajčka daleč gori med skalovjem, kamor nista mogla Drejček in Tine.

Vsa objokana sta se vrnila dečka na vrt. Drejček je pripovedoval, da mu je ugrabila ta požrešna zver že drugega zajčka. Solze so mu stopile v oči in obrnil se je vstran, ker sram ga je bilo, če so mu tekle solze iz oči. Jokati se — to ni moško; to delajo samo otroci, ki so še v zibelki.

Tine je zdaj dobro vedel, da so tudi pri zajčkih križi in težave. Pa kaj to? To vse ni nič! Samo da jih dobi, pa bo veselje doma na vrtu. Če pride nesreča, hudo mu bo; pa bo že prestal. Zajčke pa bo vendarle imel — lepe bele zajčke, ki se tako lepo mirno pasejo po zeleni trati. Skačejo in igrajo se, da se jim mora človek smejati od srca. O, to bo lepo, to bo lepo! Tako je premišljeval Tine in se naposled poslovil od Drejčka. Nič več ni mislil na roparsko zver. Sanjal je samo o svojem zajčjem kraljestvu in o bogastvu tam na zeleni trati za vrtom.

(Dalje.)

Pridi, vesna!

Pridi, mlada vesna,
v halji k nam zeleni,
pridi v naše trate,
s cvetjem gaj odeni.

In prinesi s sabo
majnik zaželeni,
pa prinesi tudi
kaj veselja — meni!

Bogumil Gorenjko.

